

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 3. rujna 2006.

Sv. Grgur Veliki - uzor pastirima Crkve i poglavarima društva

Draga braćo i sestre!

Rimski kalendar danas, 3. rujna, spominje se sv. Grgura Velikoga, pape i crkvenoga naučitelja (oko 540. - 640). Njegov jedinstven lik, primjer je koji se moe pokazati kako pastirima Crkve tako i upraviteljima javnih poslova: naime, on je isprva bio prefekt, a potom rimski biskup. Kao carski slubenik, odlikovao se po upravljačkoj sposobnosti i moralnome integritetu, tako da je sa samo trideset godina obnašao najvišu građansku slubu Praefectus Urbis - prefekta grada. No, u njegovoj nutrini sazrijevao je poziv na monaški ivot, koji je prihvatio 574, po smrti svoga oca. Benediktinsko pravilo od onda je postalo glavnim obilježjem njegova ivota. I kada ga je papa kao svoga predstavnika poslao caru Istoka, zadržao je monaški, jednostavni i siromašni stil ivota.

Kada je ponovno pozvan u Rim, premda je ivio u samostanu, bio je tijesni suradnik pape Pelagija II., a kada je on umro, kao rtva epidemije kuge, Grgura su svi aklamacijom izbrali za njegova nasljednika. Na sve je načine pokušao izbjeći to imenovanje, ali se na kraju morao predati i - napuštajući samostan teška srca - posvetio se zajednici svjestan da ispunjava jednu obvezu i da je jednostavan "sluga slugu Bojih". "Nije zaista ponizan - piše - onaj koji shvati da je obveza voditi druge po odluci boanske volje, a ipak prezire taj poloaj prvenstva. No, ako je podloan boanskim odredbama i ako u njemu nema poroka tvrdoglavosti, te je već obdaren onim darovima kojima moe koristiti drugima, kada mu se dodijeli najuzvišenije dostojanstvo upravljanja dušama, srcem mora od njega zazirati, ali i protiv svoje volje mora poslušati" (Pastoralno pravilo, I,6). Proročkom dalekovidnošću Grgur je shvatio da se iz susreta između rimske baštine i takozvanih "barbarskih" naroda, zahvaljujući snazi kohezije i moralnom uzdizanju kršćanstva, rađa nova civilizacija. Monaštvo će se pokazati kao bogatstvo ne samo za Crkvu, već i za cijelo društvo.

Slaboga zdravlja, ali snanoga moralnog značaja, sveti Grgur Veliki poduzeo je jako pastoralno i civilno djelovanje. Osim brojnih liturgijskih tekstova, poznatih zbog reforme pjevanja što je po njegovom imenu nazvano "gregorijansko", ostavio je obimnu prepisku, divne propovijedi, slavni komentar Knjige o Jobu i spise o ivotu svetoga Benedikta. No, najpoznatije djelo bez sumnje je Pastoralno pravilo (Regola pastorale) koja je za svećenstvo imala istu vanost kao što je Pravilo svetoga Benedikta imalo za redovnike srednjega vijeka. Ivi pastira duša mora biti uravnotežena sinteza kontemplacije i akcije, potaknute ljubavlju što "dodiruje najviše vrhunce kada se milosrdan prigiba nad duboke nevolje drugih. Sposobnost prigibanja nad bijedu drugih mjera je snage poleta prema visinama" (II, 5). Na tom su se uvijek aktualnom nauku nadahnjivali koncilski oci Drugoga vatikanskog sabora da bi opisali lik Pastira ovoga našeg doba. Molimo Djevicu Mariju da pastiri Crkve kao i odgovorni u građanskim ustanovama slijede primjer i nauk svetoga Grgura Velikoga.